

ένα κομματάκι απ' την ούρα! Τίποτε άλλο δεν μένει πιά από την Ψίφικα! Η Άννούλα βάζει τα κλάμματα. Τρέχει ή νταντά της και ή Άννούλα της ιστορεί το δυστύχημα. Η νταντά φωνάζει:

— 'Ο ποντικός την έφαγε! Ποντικός να φάγη γάτα; Καλέ ο κόσμος άναποδογύρησε! Θα σας το έξηγήσω εγώ: Η γάτα της Άννούλας ήταν από ζάχαρη!... ΑΚΑΚΙΑ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ' ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΓ'

'Από τες φωλιές τους, από τες μονιές τους, από τες σπηλιές τους, έβγῆκαν όλα τα θηρία και τα αγρίμια και τα πουλιά, κυνηγημένα από τους σκύλους και από τους ύπηρέτες με τα κοντόξυλα.

'Ιδέτε πώς έγένεσε ο κάμπος! Νομίζει κανείς ότι ήλθαν

να κάμουν και αυτά παρέλασι έμπρός εις τον Βασιλέα, να συμπληρώσουν τη βουσιλική πομπή. Κυνηγι μία φορά!...

Ο Βασιλεύς Κουκουμπιμπής είνε κατενθουσιασμένος.

'Αδειάζει ολόενα τες καραμπίνες που του γεμίζει ο Αρχικυνηγός, (βλέπετε κεί-πάνω τους καπνούς;) και οι τουφεκιές πέφτουν τόσο πυκνές, που βέβαια ο κάμπος οε λίγο θα γεμίση πτώματα...

Και όμως! Τα ζῶα περνοῦν ήσυχα-ήσυχα. Οι πίθηκοι μάλιστα έχουν όρεξι να κάμνουν και τα συνειθισμένα τους άσπετα. Κανέννας φόνος, καμμιά λαβωματιά, κανένα πένθος, καμμιά τρομάρα εις το κοπάδι των ζῶων. Θα έλεγε κανείς πως διασκεδάζουν με τους κρότους. Και περνοῦν όλα οσα και άβλαβή.

Μά τί συμβαίνει; Μην είνε μαγευμένα τα ζῶα του βασιλείου εκείνου και δεν τα πιάνει φωτιά; ή μήπως ο Βασιλεύς εξέχασε τη σκοποβολή του και πυροβολεί στον άερα;

Λιάβολε! μέσα σ'εκείνο τό σωρό και ο πιο άδέξιος κυνηγός θα μπορούσε να σκοτώση.

Κάτι άλλο λοιπόν θα συμβαίνει. (Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

— Έμαθες επί τέλους το τελευταίο μέρος του λόγου, που βγάζεις εις βάρος των κυριών που τυραννοῦν τες ύπηρέτριές των; — ήράτησε τουλάχιστον δια δεκάτην φοράν ο Πετρογιάννης την άδελφήν του.

— Το ξέρω καλλίτερα παρά απ' έξω, εις το τέλος! τῷ άπήνητησεν εκείνη πεισιμωμένη, διότι ο άδελφός της έφάνη πως δεν είχε πολλήν πεποίθησιν της εις την ικανότητά της.

— Με φοβίζεις, Μαργαρώ, με την άφοβίαν σου. Η Γρατσιέλλα λέγει ότι ποτέ της δεν έβγῆκε εις την σκηνήν, χωρίς να την πιάση ρίγος. Και συ έχεις ένα θάρρος!

— Έξέχασες πως έβάλαμε στοιχημα δυο πεντάρες; ειπεν εκείνη αντι άλλης άπαντήσεως. Λοιπόν αι δυο πεντάρες είνε δικές μου. Μου φαίνεται πως τες άκούω να βροντοῦν μέσα στην τέπη της δούλης σας Φραντζεσκούλας, κύριε Πητερ-Τζών! — έπρόσθεσε καθώς του έκαμνε μίαν ύπόκλισιν.

Ο Πετρογιάννης ειδεν ότι δεν θα κατώρθωνε τίποτε, έκτός πλέον αν έπαρακαλοῦσε όλους τους άγιους του Παραδείσου να βοηθήσουν δια να μην τα χάση ή ύπηρέτρια της κυρίας Κυρατσάκη, την στιγμήν που θα την έμάλλονεν ή κυρά της.

Η ώρα ήτο εξ' το βράδου, και ή «πρώτη» της Κυρίας Κυρατσάκη έπρόκειτο να δοθῆ εις τας όκτώ.

Η Γρατσιέλλα είχε άποφασισή και διατάξη να ένδουθῶν οι τρεις ήθοποιοί μέσα εις το ιδίον της δωμάτιον, δια να βοηθῆ ο ένας τον άλλον. Είχε στήση το κρεβάτακι της, και είχαν άπλώση επάνω τα διάφορα φορέματα που θα έβαζεν ως ίππεύτρια, ως χορεύτρια και τέλος ως κυρία Κυρατσάκη. Όλα ήσαν έτοιμα. Αι τοιχοκολλησεις είχαν τοποθετηθῆ επάνω εις ξύλινες τάβλες, που έφωτίζοντο με λάμπες και είχαν στηθῆ εις τα καταφανέστερα μέρη. Εις την πρόσφιν του θεάτρου ήτο σειρά ολόκληρος από τέτοια πράγματα. Ο Γέρος έκτυπούσε το μεγάλο του τύμπανον, και ο Μαθιός με τον Μουρμούρη έκαμναν τουμπες και άσπετα δια να φέρουν τον κόσμο.

Ητο καιρός πλέον να έτοιμασθῶν ή Ρίτα έκαμε την καμαριέραν της Γρατσιέλλας, και ή Γρατσιέλλα ανταπέδωσε τα ίσα εις την Ρίταν. Ο Πετρογιάννης, ο οποίος είχε στολισθῆ πολὺ γρήγορα, έδιδε μίαν καρφίταν εις την μίαν, έφώτιζε την άλλην με την λάμπαν. Δεν ήτο μικρό πράγμα, έως που να τελειώση ο στολισμός αυτών των δυο δεσποινίδων.

Τέλος, ήκουσθη το κουδούνι των παρασκηνίων, και ή Γρατσιέλλα έφυγε σαν αστραπή! διότι, πριν εισέλθῆ εις την σκηνήν, είχαν ένα σωρό γυμνάσματα και χορούς να κάμη εις την έξεδραν, ως προδρόπιον των άκροβασιών, τς οποίας θα έκαμνεν έπειτα μέσα.

Ένῶ έπρόκειτο ν' ανοίξη ή αὐλαία και έπερίμεναν πλέον και οι τρεις εις τα παρασκήνια την έπίσημον στιγμήν, ήκουσαν εις την σκιάν την φωνήν του Γέρου, και αυτός έτεινεν εις την έγγονήν του ένα φλυτζάνι γεμάτο:

— Έλα, Γρατσιέλλα μου, ρούφηξέ το για να έχης δύναμι και να τα λές στοργυλά.

Και, επειδή ή Γρατσιέλλα ήρνετο: — Ξέρεις, καλέ μου Γέρο, πως δεν μ' άρσούνε έμένα να πίνω τόσο δυνατά πράγματα.

— Έγώ τον έβρασα, αγάπη μου. Και είνε στην έντέλεια. Έλα, ρούφα τον, στην υγειά μου!

— Αφού είνε έτσι, στην υγειά σου!

Και ή Γρατσιέλλα ένατέβασε μονορροφῆ το φλυτζάνι του δυναμωτικου καφφέ, τον όποιον της έφερεν ο παππούς της.

— Θα σας φέρω σέ λιγάκι και τον δικό σας, παιδάκια μου, ειπε τότε αυτός εις τα δυο άδελφια... Τώρα όμως, σιωπή... αρχίζει ή παραστάσις.

Η Γρατσιέλλα έπέτυχε θαύμασια. Ητο ζωηρά, πεταχτή, έπιτηδεία, και πρό πάντων «χαριτωμένη». Την έχειροκρότησαν και την έκαμαν να επαναλάβῆ δις και τρις τα μέρη της όχι μόνον οι θεαταί αλλά και οι ήθοποιοί! διότι είχε τους εγκαθέτους της εις την σκηνήν, και μεταξύ αυτών πρώτη και καλλίτερη ήτο ή Μαργαρώ, ή οποία έδιδε το σύνθημα των χειροκροτήσεων.

Κατόπιν ή αὐλαία έπασε, και πάλιν ήνοιξε δια την κυρίως παραστάσιν. Η Γρατσιέλλα ησθάνθη τότε ότι εδάρουνεν επάνω της όλη ή εὐθύνη.

«Φθάνει να μη φοβηθῶν οι καινούριοι μας! έσκέπετο» φθάνει να μείνη ευχρηστημένο ο κόσμος καθώς και να μείνουν ευχαριστημένοι ο Μουρμούρης και οι Βερτράνδοι!»

Δια να πάρῆ θάρρος μόνη της, έκαμνεν όσον ήμπορούσε πιδ άγρια και άυστηρά το μέρος της Κυρίας Κυρατσάκη. Τα λόγια της ήσαν άπότομα, ο τόνος της ξηρότατος, το βλέμμα της κακό και ή χειρονομία της χειροτέρα. Και αυτό έκαμνε καταφανέστεραν την αντίθεσιν των χαρακτήρων της κυρίας και του κύρ Πητερ-Τζών, ο οποίος έφαινετο τόσο μαλακός, τόσο ήμερος.

Ο Πητερ-Τζών άπήγγελλεν εύσυνέδητα το μέρος του ήθελε να το χρωματίξη ακόμη καλλίτερα! αλλά, χωρίς να το θέλη, δεν έσυλλογίζετο παρά ένα πράγμα: αν έβλεπε την Μαργαρώ να τα χάνη, ήθελε να προφθάση και να της σφυρίξη τα λόγια της. Δι' αυτό είχε μάθη καλά απ' έξω, όχι μόνον το δικό του αλλά και το δικό της μέρος. Η Φραντζεσκούλα όμως δεν τα έσάστιζεν. Η άυστηρότης της Κυρίας Κυρατσάκη έδιδεν εις τας άπαντήσεις της ύπηρετριάς της ειλικρινέστερον τόνον, και τα λόγια της έπήγαιναν «ένα σου x' ένα μου!»

Και όταν ειπε, με σφιγμένη την γροθιά της: «Αχ! και να μπορούσαν τα δουλικά μια μέρα το χρόνο μόνα να προστάζουν τους αφεντάδες!»,

«Αρπάζει την άκραν της ποδιάς της και σκουπίζει τα δάκρυά της.» (Σελ. 300, στήλ. γ')

Φθάνει εις την περιφημον περικοπήν, την δύσκολον, την όποιαν είχε το πείσμα να μη θέλη να μάθη καλά απ' έξω. Ο Πητερ-Τζών τρέμει όλος. Πως θα τα βγάλη πέρα ή άδελφή του;

Αλλά αυτή λέγει: «... όλο και λέγει... Μάλιστα ο άδελφός της δεν ήμπορεί πλέον να την παρακολουθήση. Και φυσικά... διότι αυτή δεν λέγει πλέον το κείμενον του μέρους της. Έχασε την σειράν μίαν στιγμήν, και από τότε λέγει ότι της έλη στο μυαλό προσθέτει λέξεις, επινοεί ιδιόκτας της φράσεις. Η Μαργαρώ έπήρε δρόμο! Η κακία της κυράς της την παρακινεί να λέγη λόγια και να κάμη χειρονομίας, τας οποίας δεν έχει μάθη φαντάζεται ότι είνε το θῦμα της Σταμάτας ακόμη, και αυτό της άποσπᾶ δάκρυα, αληθινά δάκρυα πόνου και συγκινήσεως... Ζητεί το μανδύλι της δια να τα σκουπίση... Αλλά ή Μαργαρώ δεν έχει μανδύλι. Τότε, επάνω εις την σκηνήν, σχεδόν στεφανωμένη με την αὐλαίαν ή οποία καταβαίνει, ή Φραντζεσκούλα της κωμωδίας αρπάζει την άκραν της ποδιάς της και σκουπίζει με αυτήν τα δάκρυά της, που είνε έτοιμα να τρέξουν... «Εὐγέ σου, Φραντζεσκουλα! Εὐγέ σου, Φραντζεσκουλα!» έφώναζαν οι θεαταί. «Κάτω αι κυράτσες και Κυρατσάκαινες!» έλεγον οι άλλοι.

Και όλοι έχειροκροτοῦσαν μανιωδώς... ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΙ Η έπιτυχία της Μαργαρώς είχε υπερβῆ πάσαν προσδοκίαν. — Ξέρεις πως άπιασαν άπόψε στο ταμειον; ήρώτησε τον άδελφόν της την τετάρτην έσπέραν της παραστάσεως. — Όχι. — Να σου το 'πῶ εγώ. Τρεις φορές περισσότερα παρά στην πρώτη. Και ή έίσπραξις δοσ πάσι και μεγαλώνει. Γι' αυτό οι Μουρμούρηδες και οι Βερτράνδοι δεν λένε πια πως θα μας διώξουν. — Λένε τουλάχιστον να μας «αυξήσουν»; ήρώτησεν ο Πετρογιάννης. — Όπωςδήποτε δεν ήμπορούν να μας «έλαττώσουν», αφού δεν μας δίνουν τίποτε. — Κι' ακόμη χειρότερα... Ξέρεις

